

ANTONI ROS MARBÀ

SUITE INTEMPORAL

PER A ORQUESTRA

Suite intemporal
versió per a orquestra
1a edició: febrer 2023

© Antoni Ros Marbà
© Digital Sheet Music, S.L. (Notes in cloud)
email: info@notesincloud.com

Maquetació: DINSIC GRÀFIC
Imprès a: Service Point

Dipòsit legal: B 4908-2023
ISMN: 979-0-69239-183-8

La reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, compresa la re-prografia i el tractament informàtic, i també la distribució d'exemplars mitjançant lloguer i préstec, resten rigorosament prohibides sense l'autorització escrita de l'editor o entitat autoritzada, i estaran sotmeses a les sancions establertes per la llei.

Material de lloguer (partitura general i partitelles):

DINSIC Distribucions Musicals, S.L.
email: dinsic@dinsic.com / www.dinsic.com

Possiblement sigui un dels secrets més amagats ja no tan sols de la història de la música catalana, sinó del propi conjunt de la música occidental. La nostra dependència de la taxonomia i de les categories musicals ens ha fet oblidar tant la definició com el secret que, a priori, haurien de vertebrar l'objectiu últim de qualsevol músic de veritat: la seva integritat. Cal dir-ho com més aviat millor abans millor: Antoni Ros Marbà és un d'aquests músics integrals on es combina tant l'ofici de director d'orquestra, amb una esplèndida carrera prou coneguda i reconeguda de tots, amb el d'una necessitat interior com és el de la composició. Un exemple d'aquesta «necessitat interior», terme encunyat per una figura tan important en la història de l'art del segle XX com el pintor i teòric Vassily Kandinsky (1866-1944), el trobem en aquesta *Suite Intemporal* en les seves versions original per a piano i posterior per a gran orquestra simfònica.

Talment com si el director volgués atrevir-se a realitzar el mateix exercici realitzat per grans figures de la composició, serveixin a tall d'exemple Maurice Ravel (1875-1937), Igor Stravinsky (1882-1971) o Robert Gerhard (1896-1970) com és el de l'orquestració d'obres compostes originalment o en una protoversió per a piano, Ros Marbà ho realitza amb una obra en forma de *Suite* que ha estat elaborada, tal i com assenyalen les seves datacions, entre els anys 2013 i la tardor de 2020. No hem de pensar, en absolut, que Ros Marbà es quedi en el simple exercici d'emulació i/o imitació de les esmentades grans figures, sinó que el músic de L'Hospitalet de Llobregat deixa anar tota la seva imaginació musical on no hi cap la referència a la forma barroca de la *toccata* (*Toccata Ribelle*), l'intent de materialització musical d'un adjectiu com l'és *Naïf* amb una forma característica del Romanticisme musical, la Romança sense paraules, la fantasia humorística de la *Dansa de les puces* (*Quasi Polka*)- que havia tingut una primeríssima versió per a flauta travessera-, la poètica musical de la Cançó de Bressol (*Berceuse*), un Homenatge a Mompou i, és clar, el món de la *Sardana*.

Amb gran domini dels complexos orquestrals i assolint un llenguatge virtuós en l'escriptura pianística, no ens ha de quedar cap mena de dubte que aquesta *Suite Intemporal* s'erigeix com un manifest personal d'Antoni Ros Marbà de com materialitzar la seva voluntat expressiva. Una voluntat expressiva que beu de dues referències indispensables en la carrera del músic, Sergiu Celibidache i Eduard Toldrà, que també van veure's necessitats a compondre. Òbviament en aquesta necessitat hi acaben per confluir les experiències assolides com a director amb les estrenes d'altres creadors, però al cap i a la fi, una anàlisi atent i detallada ens fa adonar com la *Suite Intemporal* acaba per assolir una veu pròpia amb reminiscències a l'univers sonor francès, però també a la nostra música i a una calidesa mediterrània que traspua en tot moment.

Oriol Pérez i Treviño
Febrer 2023

Posiblemente sea uno de los secretos más escondidos ya no sólo de la historia de la música catalana, sino del conjunto de la música occidental. Nuestra dependencia de la taxonomía y de las categorías musicales nos ha hecho olvidar tanto la definición como el secreto que, a priori, tendría que vertebrar el objetivo último de cualquier músico de verdad: su integridad. Hay que decirlo lo antes posible: Antoni Ros Marbà es uno de estos músicos integrales donde se combina tanto el oficio de director de orquesta, con una espléndida carrera bastante conocida y reconocida de todos, con el de una necesidad interior como la es la composición. Un ejemplo de esta «necesidad interior», término acuñado por una figura tan importante en la historia del arte del siglo XX como el pintor y teórico Vassily Kandinsky (1866-1944), lo localizamos en esta *Suite Intemporal* en sus versiones original para piano y posterior para gran orquesta sinfónica.

Al igual que si el director quisiese atreverse a realizar el mismo ejercicio realizado por grandes figuras de la composición, sirvan a modo de ejemplo Maurice Ravel (1875-1937), Igor Stravinsky (1882-1971) o Robert Gerhard (1896-1970), como es el de la orquestación de obras compuestas originalmente o en una protoversión para piano, Ros Marbà lo realiza con una obra en forma de *Suite* que ha sido elaborada, tal y como señalan sus dataciones, entre los años 2013 y el otoño de 2020. No debemos pensar, en absoluto, que Ros Marbà se quede en el simple ejercicio de emulación y/o imitación de las mencionadas grandes figuras, sino que el músico de L'Hospitalet de Llobregat suelta toda su imaginación musical donde cabe la referencia a la forma barroca de la *tocata* (*Toccata Ribelle*), el intento de materialización musical de un adjetivo como lo es *Naïf* con una forma característica del

Romanticismo musical, la *Romanza sin palabras*, la fantasía humorística de la *Dança de les puces* (Danza de las pulgas) (*Quasi Polka*)- que había tenido una primerísima versión para flauta travessera-, la poética musical de la Canción de Cuna (*Berceuse*), un Homenaje a Mompou y, cómo no, el mundo de la *Sardana*.

Con gran dominio de los complejos orquestales y logrando un lenguaje virtuoso en la escritura pianística, no nos tiene de quedar duda que esta *Suite Intemporal* se erige como un manifiesto personal de Antoni Ros Marbà de cómo materializar su voluntad expresiva. Una voluntad expresiva que bebe de dos referencias indispensables en su carrera como músico, Sergiu Celibidache y Eduard Toldrà, que también se vieron necesitados a componer. Obviamente en esta necesidad acaban por confluir las experiencias logradas como director con los estrenos de otros creadores, pero al fin y al cabo, un análisis atento y pormenorizado nos hace dar cuenta de cómo la *Suite Intemporal* acaba por alcanzar una voz propia con reminiscencias al universo sonoro francés, pero también a nuestra música y a una calidez mediterránea que rezuma en todo momento.

Oriol Pérez i Treviño
Febrero 2023

It is possibly one of the best-hidden or long-forgotten secrets not only in the history of Catalan music but in that of all Western music too. Our need to classify everything and slot it into a different musical role or category has often led us to forget both the definition and secret behind what should, *a priori*, be the backbone of the character of any true musician: their integrity or musical wholeness. For this reason, we have to state loud and clear that Antoni Ros Marbà truly represents the case of a musician who does know this; he is an integral musician who combines his work as an orchestra conductor enjoying a wonderful and widely-recognized career with his inner need to compose music. One such example of this 'inner necessity', a term coined by one of the most important figures in the world of art in the 20th century, the painter and art theorist Wassily Kandinsky (1866-1944), can be found in this *Suite Intemporal* in both the original version for piano and a later version written for a symphonic orchestra.

With *Suite Intemporal* it is as if Ros Marbà was audaciously trying to carry out an exercise in composition similar to works by some of the great names in music such as Maurice Ravel (1875-1937), Igor Stravinsky (1882-1971) or Robert Gerhard (1896-1970) by preparing this orchestration of a piece originally composed or written as an early version for piano. He achieved it with these compositions and orchestrations written between 2013 and the autumn of 2020 as Ros Marbà's notes indicate. However, we should not believe that he was simply trying to emulate or imitate these historically prestigious musical composers. We can appreciate that this great Catalan musician from L'Hospitalet de Llobregat let all his own musical imagination fly in composing this suite, in which he includes: a reference to the Baroque *toccata* style in the piece *Toccata Ribelle*; an attempt to represent an adjective musically with *Naïf - Romance sans paroles* (*Naïve - a Wordless Romance*) in a characteristic Romantic music style; the humorous fantasy of *Dansa de les puces - Quasi Polka* (*The Dance of the Fleas - Almost a Polka*), a piece which had appeared before in a version for flute; the musical poetry of *Berceuse a Chloé* (*Lullaby for Chloé*); his *Homenatge a Mompou* (*Homage to Mompou*); and, of course, the world of the Catalan traditional dance with *Sardana*.

As a display of his splendid command of orchestral complexities and possession of virtuous skills and talents for piano composition, the *Suite Intemporal* leaves us in no doubt that it is a personal display of how Antoni Ros Marbà materializes his expressive aims. His expressiveness also stems from two essential references in his musical career, Sergiu Celibidache and Eduard Toldrà, who felt the necessity to compose music too. Ros Marbà's experiences gained as a conductor performing works by major composers obviously play a role in his work, but a close and detailed analysis of the composition shows clearly that with *Suite Intemporal* he has expressed his own voice in a work reminiscent of the world of French music but also of that of Catalonia with a Mediterranean warmth imbuing his work from start to finish.

Oriol Pérez i Treviño
December 2022

Toccata Ribelle

Allegro giusto (♩ = 88 c.c.a)

Respecteu la feina dels autors i dels editors. Fotocopiar o escanejar les partitures sense permís és il·legal, si no és després d'haver adquirit un exemplar i per a ús exclusivament individual i privat.